

Сергій ТИХИЙ

НОРМАЛЬНІ ЛЮДИ, АБО ТІ, ХТО ГОВОРИТЬ З ТЕЛЕВІЗОРОМ

Історія з вашого життя

ДІЙОВІ ОСОБИ

ОЛЕГ – 36 років. Інтелігент затюканий. «Новорозлучений». З тих людей, які говорять з телевізором і крутять дулі бордам.

ОЛЯ – 32 роки, перекладає з німецької, колишня дружина Олега. Жаліє його, підгодовує. Може, ще любить.

ОЛЕ – 6 років, собака, який може говорити. Лабрадор - не старий, але мудрий. Його не може грати актор, який виглядає молодо.

ВЕЛИКИЙ МАГІСТР – чоловік невизначеного віку. Ніхто не знає хто він – глава Клубу Анонімних Таємниць - КАТ. Улюблений вислів: Будемо самі собі катами!

КАТ 2 – близько 30 років. Учасник КАТ. Програміст, ентузіаст, людина, яка не уміє надовго ображатися.

КАТ 3– 45-50 років. Учасник КАТ. Неприємний тип – Той Хто Склить Балкони.

КАТ 4 – Близько 30 років. Учасниця КАТ. Вчителька молодших класів. Її не можна назвати коханкою, скоріше, вона жінка, яка може стати близькою Олегові.

ЛІКАР – середнього віку. Типова «людина в білому халаті» з української поліклініки.

ВІДВІДУВАЧ (ПАЦІЄНТ, НЕВІДОМИЙ) – близько 65 років. Чоловік «раннього пенсійного віку» - класична фігура українських реалій.

ОФІЦІАНТКА – молода, але досвідчена.

СЦЕНА 1

Дійство починається ще до того, як піднімається завіса. З-за завіси чути чоловічий голос, який голосно та знервовано на когось «наїжджає». Як то кажуть, в одні ворота, бо інша сторона нічого «членороздільного» не відповідає. Але щось там таки звучить, якісь звуки – то випуск новин, то парламентські дебати, то трансляція футболу... Між тим, «голос» слів уже не добирає - просто обзиває невідомо кого. Голос належить Олегові.

ОЛЕГ. На тобі! На! Жери, наволоч!

Це говорить тоном людини, яка робить відповідний жест. Переключаються канали - ток-шоу переривається новинами або емоційною футбольною трансляцією.

ОЛЕГ. Ти, курка пузата! Козел! Ти з двох метрів можеш побачити порожні ворота?! Де вас набрали, козли гробані!?

Проривається бадьорий голос коментатора, який жене якісь безпросвітні дурниці в дусі українських спортивних журналістів.

ОЛЕГ(приречено). О-о-о... Господи, за що?

Завіса починає поволі підніматися, відкриваючи занедбане помешкання холостяка. Виявляється, що Олег, свариться з телевізором. Ну, є такі наднервові люди – розмовляють з телевізором, дискутують з комп'ютером, крутять дулі борду при дорозі... Олег – в неакуратному домашньому одязі, скуйовджений і неголений. Він бігає перед телевізором, продовжуючи свою з ним «дискусію».

ОЛЕГ (знову перемикає канал). Нє, ну послухати - що вона говорить, бл@дюга! Що?! Ну брехня же все! Одне й те саме бреше уже десять років!!!

Олег похапцем щось шукає на пульті - хоче перемкнути канал, або зовсім виключити телевізор. Але раптом - навпаки - гучність врубается на

повну, аж вуха закладає. Олег намагається це якось припинити, але у нього нічого не виходить - зрештою, кидає пульт. Він безсилий щось зробити. У двері та стіни, з усіх боків - грюкають розлючені сусіди.

ГОЛОСИ: Коли це скінчиться?! Ти ще довго будеш знущатися з усього будинку? У мене діти, а у нього – матюк через слово! Ти тільки вийди з дому, придурок! Я тебе тут почекаю...

Олег знову хапається за пульт. Тепер він дивом намагає потрібну кнопку – гучність різко зменшується. Гвалт за дверима стихає, а телевизор тепер майже шепоче - Олегові уже доводиться прислухатися.

ОЛЕГ(знову кричить). Придурок! Брехло! Наволоч! Щоб ти здох! І ти! І ти! Всі здохніть!

Йому знову грюкають – у стіни, у стелю, хтось стукає знизу...Олег хапає зі столу в обидві руки телевізійну панель – він, схоже, хоче викинути проклятий «ящик» у віно. Але штепсель залишається в розетці, шнур натягується – і Олег падає, панель летить на підлогу попереду нього, але продовжує працювати. Він сідає на підлозі - бере себе в руки.

ОЛЕГ(виснажено). Перебір, визнаю...

Дзвонить телефон. Олег відповідає, але вагаючись, не одразу.

ОЛЕГ. Алло!.. Що?.. А чого ти там стоїш?.. Іду.

Олег відчиняє двері. Впускає Олю.

ОЛЯ. Знову з телевизором сваришся? Я ще від ліфту чула.

ОЛЕГ. Яка тобі вже різниця, що я роблю?

ОЛЯ (ніби не чує). Ого... Ти навіть скинув його на підлогу!

ОЛЕГ. Не скинув, а кинув. Я його уб'ю! Я би їх всіх убив!

ОЛЯ Ого! Тепер у нас такі фантазії... Ти можеш його тупо не включати?

ОЛЕГ. Що ти хочеш від мене? Ну, живу я в цій країні! Жи-ву! І як почую про «боротьбу з корупцією» від когось, хто її розводить... Ну, не можу - гальма відключаються!

ОЛЯ. Слухай, дороженький, це уже не жарти. Запишись до лікаря.

ОЛЕГ. До якого лікаря проситися людині, яка свариться з телевізором?

ОЛЯ. Сам подумай!

Олег тильно дивиться на Олю. Потім – махає рукою.

ОЛЯ (*продовжує*). А я дзвоню, дзвоню... Ти що, коли з ним (*киває на телевізор*) розмовляєш, то зовсім нічого не чуєш?

ОЛЕГ. А чого дзвонити? У тебе ж ключ є.

ОЛЯ. (*ставлячи на стіл господарську сумку, виймаючи з неї продукти*). Ну, я людина делікатна, мало хто тут у тебе – ще майже молодого і уже нежонатого...

ОЛЕГ (*перекривляє*). Молодого... Нежонатого... Навіщо ці тупі натяки?

ОЛЯ. Тупі? Це все, що ти маєш мені сказати? Спочатку ти роками не звертаєш на мене уваги, бо ти – весь у собі, ти думаєш про своє, у тебе – робота, комп'ютер, телевізор... А тут ця жінка. Ще й тупа!

ОЛЕГ. Ти же знаєш, я зовсім не те хотів сказати.

ОЛЯ. Тут уже сусіди за стінкою бетонною твоїх «бесід» з телевізором не витримують – що вже й казати про живу жінку поруч...

ОЛЕГ. Оце ти правильно сказала. Нарешті! І першою зробила для себе висновки.

Протягом всієї розмови, Олег ходить по кімнаті, наче не може знайти собі місця. Нарешті, лягає на дивані – в капцях. Оля розкриває холодильник, зазирає в каструлі, пакети...

ОЛЯ (*розначливо*). Ти взагалі що-небудь їси? Все же залишається – викидати треба!

ОЛЕГ. Якщо не жерти по-жлобськи, а інтелігентно закусявати – надовго вистачає.

ОЛЯ (*продовжуючи ревізію холодильника*). От котлети... По-моєму вже місяць лежать...

ОЛЕГ. То ти хочеш, щоби я їв місячні котлети?

ОЛЯ (*мрійливо*). Місячні котлети... Як же романтично! От умієш сказати, гад, щоб у дівчини серце зайшлося!

ОЛЕГ (*жартів наразі не розуміє*). Нема кому все це їсти! Нема! Оле же у тебе...

ОЛЯ. Законно, зауваж! Оле у мене законно! Ми же домовились. (*З піднесенням*) Місяць він, мій золотий хлопчик, у мене! Місяць (*констатуючи неминуче*) - у тебе...

ОЛЕГ(*сам до себе*). От чого, питається, я тоді не наполіг? «Відклали» дитину! Народила би, точно було б тобі зараз не до Оле. І він постійно жив би у мене.

ОЛЯ (*відволікичись від холодильника*). Отого і відкладали. Тобі ж все одно, що дитина, що собака... І взагалі – мені ще тридцять два роки - народжу! І мужчина підходящий для цього є. Нормальний! Телевізор мовчки дивиться.

Олег сідає на дивані, встає, сідає. Видно - те, що каже Оля, несе йому ледве не фізичний біль. Як він може відповісти? Як!? Вихід є, бодай якийсь? Так ось же він! - Олег знову вмикає повну гучність. Телевізорна панель досі лежить на підлозі, і вона розривається від крику. Оля висне на Олегові, намагається відібрати пульт, той не віддає. Сусіди грюкають у стіни і двері. Какофонія, хаос, розпад... Нарешті, Олі вдається заволодіти пультом – і вона вимикає звук. Сусіди перестають грюкати.

ОЛЯ (*плаче*). Ну що ж ти, що?.. (*Витирає сльози*) Вибач, я не хотіла...

ОЛЕГ(*схлипує*). Як там Оле? Скучив, мабуть... Більше з ним не повторювалося?

ОЛЯ. Було. Але я знову записати не встигла.

ОЛЕГ (*раптом, ніби згадавши*). Слухай, невже цей... Ну, як його, чоловік твій новий тебе не ревнує?

ОЛЯ. До тебе, чи як? Ну, звісно, я ще могла вийти за такого психа, як ти, але хіба я схожа на жінку, яка може зійтися з ідіотом?

ОЛЕГ. Ідіотом? Цікаво...

ОЛЯ. Ну, а хто ще буде ревнувати жінку до її колишнього чоловіка?

ОЛЕГ. Ну, якщо сильно кохає, то чому ні?

ОЛЯ. Пробач. Я не те сказала, що хотіла. Взагалі – у нас з тобою тому й не склалося. Говорю іноді те, що думаю. (*Пауза*) Дурепа!

ОЛЕГ(*приречено*). Та... Я вже звик.

ОЛЯ. Ще й маю цей борг по життю.

ОЛЕГ. Який ще борг?

ОЛЯ. Та женити ж тебе треба! На нормальній жінці – інтелігентній, акуратній.

ОЛЕГ(*дивиться на неї так, ніби зараз покусав*). Тобі й сюди треба влізти!? От (*підбігає до столу, витягає з шухляди паспорт, тиче ним Олі в обличчя*) Що тут написано?! (*читає*) Шлюб з громадянкою... розірвано! Ти ж сама цього добивалася.

ОЛЯ. Заспокойся! Я за тебе знову заміж не збираюся. Але я хочу мати чисту совість! Що тут такого? Нормальне бажання нормальної людини.

ОЛЕГ(*утомлено*). У мене все добре. Чого ти ще від мене хочеш?

ОЛЯ. Нічого. Нічого, крім того, щоб ти був доглянутий, ситий... Щасливий, чорт забирай!

ОЛЕГ. Ти, часом, не комунізм у мене тут збираєшся будувати?

ОЛЯ (*теж втопилася*). Сам будуй... Ти взагалі, сам з собою розберися.

ОЛЕГ. І як це?

ОЛЯ. По різному можна. Роман напиши, автобіографічний! Ну, я розумію, тобі ліньки... От нагадую знову: сходи в КАТ.

ОЛЕГ. Нічого собі... Кат?

ОЛЯ (*усміхається*). Нічого страшного. Це така аббревіатура – Клуб Анонімних Таємниць - КАТ. Я скидала тобі посилання, а ти його, звісно, не читав...

ОЛЕГ. Пропустив... І що там?

ОЛЯ. Приходиш – і розповідаєш про себе все, що схочеш. Тобто абсолютно все. Тебе ніхто там не знає і ти нікого не знаєш. І взагалі ніхто нікого не знає і не впізнає ніколи, бо (*Оля показує на собі*) всі - в таких мішках з прорізами на голові, мов мусульманські жінки.

ОЛЕГ (*іронізуючи*). Це ж серіал запустити...

ОЛЯ (*не слухає*). А ти – викладаєш все, і те що соромно – теж, а люди, якщо захочуть, тебе про щось запитують, а ти, якщо захочеш – відповідаєш... Попускає. Чесно.

ОЛЕГ. Нічого нового. Колись люди в поїздах говорили з незнайомими попутниками. Виклали все - до ліжка і банківського рахунку, а вранці: всього найкращого, пане, бувайте! І розійшлися назавжди...

ОЛЯ (*про своє*). То підеш?

ОЛЕГ (*теж про своє*). А потім прийшли Ленін-Сталін – і все їм розповіли, як правильно треба жити.

ОЛЯ. О, Господи! При чому це?

ОЛЕГ. І взагалі - то сто п'ятдесят років тому було. А зараз, при цьому (*піднімає вгору смартфон*) – які аноніми, я тебе прошу!

Олег піднімає з підлоги телевізійну панель, повертає її на місце – і знову починає перемикати канали. Телевізор – відповідає різноманітними звуками.

ОЛЯ (*кричить*). Та дай вже йому спокій! Я тут! Я від тебе пішла через цей чортів ящик! Тобі ж самому уже від нього зле! Ти на себе подивись!

ОЛЕГ (*відволікаючись від пульта*). Ти теж помітила?

ОЛЯ. Що помітила?

ОЛЕГ. Я... Коли чую всі ці наші новини, ток-шоу... (*не наважується сказати*) то, мені здається, що я весь пухирями вкриваюся! (*Пауза*) І ззовні, і зсередини!

ОЛЯ. Здається, чи вкриваєшся?

ОЛЕГ. Нічого мені не здається! Дивись!

Олег розпанахує перед нею сорочку. Зал не бачить, що там, але Оля уважно вглядається.

ОЛЯ (*після паузи*). А мені здається, що тобі таки до психіатра.

Оля збирається й виходить. Олег ще трохи перемикає канали, але уже мовчки. Потім він стає в позу дуелянта - у витягнутій руці «дуельний пістолет», тобто пульт. Цілиться в екран.

ОЛЕГ. До ваших послуг, пане... Паф-ф-ф! (*Натискає кнопку, екран гасне*) Що ж... Психіатр – так психіатр!

Олег щось шукає у смартфоні. Проводить пальцем, підносить трубку до вуха.

ОЛЕГ. Добрий день! Ви мій сімейний лікар... (*слухає*) Так. Це мій номер. (*слухає*) Мені до психіатра... (*слухає*) Ні, це особисто мені. (*слухає*) Чимскоріше! (*слухає*) Розумію, що не від вас залежить. Так, дочекаюся направлення по ЄХелс і підйду з ним в реєстратуру! Дякую вам!

Тим часом, на сцені облаштовується кабінет психіатра. Звичайний лікарський кабінет, тільки на стіні - портрети світоців людства – Аристотель, Ньютон, Клеопатра у виконанні Елізабет Тейлор (мабуть, для гендерної рівності), Дарвін зі схемою еволюції людини...

СЦЕНА 2

Олег заходить до кабінету. Психіатр, схоже, має децю спільне зі своїми пацієнтами. Він якийсь... Недостатньо сконцентрований і головне - переляканий. Кажуть, що таке в психіатрії трапляється доволі часто. Взаємний обмін...

ЛІКАР(*сторожко виглядаючи з-за дверей суміжного приміщення*). Ви хто? Ви точно до мене?

ОЛЕГ (*розгублено*). Не зрозумів вас.

ЛІКАР. Ви табличку прочитали на дверях? Що там написано?

ОЛЕГ. Ну... Як? Лікар-психіатр!

ЛІКАР (*підозріло прижмуривши очі*). Тобто ви при добрій пам'яті, свідомо, контролюючи свої вчинки, прийшли до психіатра?

Олег децю злякано, але на знак згоди киває головою.

ЛІКАР (*пом'якшившись виходить в кабінет*). Ну, нехай. Що з вами трапилось?

ОЛЕГ. Я розмовляю з телевізором.

ЛІКАР (*зацікавлено*). І що він вам каже?

ОЛЕГ (*знову розгублений*). Та... Ніби нічого. Що він може особисто мені сказати?

ЛІКАР. Ха! Багато чого! Я он теж іноді з ним розмовляю. Ще й з комп'ютером, буває.

ОЛЕГ(*заскочений*). Ну, ви психіатр... Самі собі допомогти можете.

ЛІКАР (*сумно*). Не можу. В тому то й річ, що не можу. Бо тоді колега-нарколог мною зацікавиться...

Несподівано прочиняються двері, просовується голова Пацієнта.

ПАЦІЄНТ. У мене лише одне питаннячко, одне! Можна? Якщо я запишусь до вас на сьогодні, то я можу прийти завтра?

ЛІКАР. Ні. Я через тиждень приймаю.

ПАЦІЕНТ. А... Ну, тоді я запишусь!

Голова в дверях зникає. Але Олег та Лікар вибиті з колії, не можуть одразу повернутися до того, про що йшлося.

ЛІКАР. То чого ви прийшли?

ОЛЕГ. Ну, я ж кажу вам, лікарю! Телевізор! Я цього уже не можу слухати й бачити, я весь ніби пухирями вкриваюся...

ЛІКАР. Вам тоді до алерголога, не до мене. *(щось починає набирати на компі)*

ОЛЕГ. Але у мене таке відчуття, що і всередині у мене всюди пухирі!

ЛІКАР *(переривається)*. Тоді до гастроентеролога!

ОЛЕГ *(заводиться)*. Ну, як це?! Я ж нічого не нюхав, не їв... Це ж у мене від слів, від самих лише слів! Я просто не можу їх чути! Всі ці новини, ток-шоу, всі ці вибори, ці пики!

ЛІКАР. Ну то й що? Я теж уже не можу всього цього чути й бачити. Я ж не біжу до психіатра!

ОЛЕГ *(знову)*. Так ви ж самі психіатр!

ЛІКАР. Отож! Коротше, якщо ви думаєте, що це у вас відхилення, то ви помиляєтесь. Психів я сам боюся, до речі... А у вас - норма нормальніша за норму!

Олег з очевидним розчаруванням встає, поволі йде до дверей. Раптом зупиняється. Знову підсідає до лікаря.

ОЛЕГ *(напівпошепки)*. Я ще хочу вам сказати, лікарю... Мій пес... Уміє говорити!

ЛІКАР. То покажіть його ветеринару!

Прийом закінчений. Олег, вийшовши з кабінету, підходить до розкладу роботи лікарів, роздивляється там щось.

ОЛЕГ. О! У гастроентеролога прийом через годину. Запишуся? Ну, спробую...

Олег щось набирає на смартфоні, перемовляється.

ОЛЕГ. Так. Так...Дякую!

Вийшло! Лунає джінгл - на смартфон прилетіло повідомлення. Олег чекає на прийом, розглядаючи вивішений на стіні випуск «Санбюлетню».

Зачитує типові заголовки статей «за здоров'я».

ОЛЕГ. «Холестерин – твій особистий ворог». Нічого собі!

Читає далі.

ОЛЕГ. Та-ак. «Холера про тебе не забуде», «Зуби не лише кусають, але й посміхаються» ...

Олег явно заскочений.

ОЛЕГ. Ага. Будеш тут нормальний...

Тим часом готується кабінет гастроентеролога. Портрети світочів зі стіни знімають. Замість них з'являється лячний плакат – червоно-жовто-синя схема травної системи людини... Олег заходить до кабінету гастроентеролога. І - застигає з роззявленим ротом. За столом сидить той самий лікар, який годину тому приймав його, як психіатр.

ЛІКАР (здивовано). Що з вами? Направлення є? Давайте номер!

Олег шукає в смартфоні повідомлення від ЄХелс, диктує...

ОЛЕГ. Один. П'ять. Сім...

ЛІКАР. Так, є такий. Які скарги у вас!

ОЛЕГ. Лікарю, ви мене не впізнаєте?

ЛІКАР. Молодий чоловіче, якби я всіх вас запам'ятовував... Ну, хоча би десять відсотків запам'ятовував... Мені б уже голову розірвало на друзки!

ОЛЕГ. Ви ж мене буквально годину тому приймали! І тоді ви були... ніби психіатр.

На Лікаря сказане Олегом не чинить жодного враження.

ЛІКАР. Ну, то й що? Не вистачає лікарів-спеціалістів! Не вис-та-ча-є - позвільнялися, похворіли! Можна це зрозуміти? А диплом у всіх однаковий – «лікувальна справа». От і перекриваємо.

ОЛЕГ. Та як же...

Він почергово береться за голову, за серце, за шлунок, за попереk...

ЛІКАР (*рішуче*). Можна подумати, що ви не знали! Що у вас?

ОЛЕГ. Я приходив... До психіатра! Я приходив сказати, що розмовляю з телевізором. А від того, що я від нього чую у мене все пухирями вкривається.

ЛІКАР. Це вам до алерголога треба!

ОЛЕГ. Я тоді вам сказав, що і всередині у мене пухирі. І ви мене направили до гастроентеролога.

ЛІКАР. Так. Правильно направив. І чим я вам можу допомогти?

ОЛЕГ. Ну, пухирі ж у мене!

ЛІКАР. Так вони ж всередині у вас, як я їх побачу? Давайте я вам випишу направлення до рентгенолога!

ОЛЕГ (*уже помітно дратується*). То може, ви за сумісництвом ще й рентгенолог? Просвітить одразу!

ЛІКАР. Ні. Не вийде. Я крім психіатрії та гастроентерології приймаю ще лише як уролог. До речі, це моя реальна спеціальність. Простату подивимось? Приходьте, завтра з третьої у мене прийом...

Раптом двері прочиняються, в кабінет заглядає Пацієнт.

ПАЦІЄНТ (*благально*). Докторе, одне запитання, одне... Я помру?

ЛІКАР. А ви як хотіли!? Все у свій час! Прийом у лікаря – теж. Приходьте згідно запису!

ПАЦІЄНТ (*ніби одкровення почув*). Дякую, лікарю!

Пацієнт «ниряє» назад, двері зачиняються.

ЛІКАР. Бачили? А ви по психіатрам ходите!

ОЛЕГ. Лікарю, а ви скажіть. Коли я приходив до вас, як до психіатра, ви не могли мені одразу сказати, що як гастроентеролог, ви мені теж не допоможете? Зрештою, я б і заплатити міг...

ЛІКАР (*дивиться зацікавлено на Олега*). Добре. Я вам відповім, коли ви такий розумний. Але ви тоді пообіцяйте, що від мене відчепитесь.

ОЛЕГ (*підхоплюється, стає по стійці «струнко»*). Урочисто обіцяю відчепитися!

ЛІКАР. Якби я під час прийому психіатра консультував вас, як гастроентеролог, то це було би нецільове використання робочого часу. А якщо до цього ще й гроші... Чиста корупція!

ОЛЕГ (*обома руками хапається за серце*). О, Господи! Всюди це слово, всюди це слово!

ЛІКАР (*щиро дивуючись*). То вам що, корупція подобається!

ОЛЕГ. Та я уже просто слова цього не можу чути!

ЛІКАР А... Ну, то буває. А взагалі, ви мені симпатичні! Я ж бачу – нормальна людина. Все у вас добре, кажу! Тільки що з простатою не знаю, дивитися треба...

ОЛЕГ (*в жаху*). Не треба!

Олег вибігає від лікаря. Нічого не змінилося, жодних відповідей – лише ті самі запитання. Лунає джінгл – щось прилетіло на смартфон.

ОЛЕГ. Знову Ольга... (Читає.) Ти так і не пішов на засідання Клубу... Ти читав посилення?

ОЛЕГ (*пише відповідь, проговорюючи вголос по складах*). Від-че-пися! Я загубив твоє посилення!

Але відправити повідомлення Олег не встигає. Знову звучить джінгл.

ОЛЕГ (*читає*). Я знаю, що ти мені зараз відпишеш. Що ти його загубив? Посилаю знову. (*Олег робить жест до залу: ну, от бачите... Відкриває посилання. Читає.*) КАТ – Клуб Анонімних Таємниць. На засіданні Клубу ти може розповісти про себе все, що вважаєш за потрібне не розкриваючись і нічого, за бажання, не приховуючи. (*Олег чухає потилицю, продовжує*) Основний закон Клубу – обов’язкове збереження анонімності: учасники реально не знають, хто їхні співбесідники і зобов’язуються ніколи не намагатися дізнатися. Тому всі присутні мають закривати обличчя - щоби виключити випадкове впізнавання, де завгодно... (*Олег знизує плечима, але продовжує*). Засідання Клубу починається з ініціації (*представлення*) новоприбулих. (*Схвально*) Ну, хоч гуму не тягнуть! (*Продовжує*) Адреса... Розцінки. Перше засідання – 500 гривень. Всі наступні – 300 гривень. Знижок немає. Можлива оплата карткою або онлайн.

ОЛЕГ (*піднімаючи очі від екрану*). Недешево...

Тим часом, сцена готується до засідання Клубу Анонімних Таємниць.

СЦЕНА 3

На стільцях сидять кілька людей з повністю закритим обличчям – на головах у них щось на кшталт паранджі у мусульманських жінок. Правило КАТ – обов’язкове представлення новоприбулих. Тобто, сьогодні це - Олег. Олег вдягає на голову мішок і входить останнім. Сідає на вільний стілець поруч з головуючим. КАТ 1 – Великий Магістр Клубу і це позначено аплікацією ВМК на його чорному «мішку». Поряд з ВМК, на столику - стоїть увімкнута настільна лампа.

КАТ 1 (*тихо запитує, нахилиючись до Олега*). Оплата?

ОЛЕГ (*показує екран смартфона з кодом*). Все є.

КАТ 1 (*до всіх присутніх*). Вітаю! Будемо самі собі катами! Звісно, час від часу... Повірте, немає нічого кориснішого в житті! Ну, а тепер - наше кредо! Прошу... (*Диригує*)

КАТи (*хором*). Будемо катами! Будемо катами – тобі і собі!

КАТ 1. Отже (*потираючи руки*), кого ми сьогодні їмо? (*До Олега*) Ви же не злякалися? Прошу!

ОЛЕГ (*розгублено*). А що мені треба робити?

КАТ 1. А чого прийшли?

ОЛЕГ. Щоби спитати, чи я справді з глузду з'їхав?

КАТ 1 (*добродушно*). У Клубу наразі немає відповіді на це запитання. Ви розкажіть про себе щось – може, відповімо.

Олег встає зі стільця, мов у школі на уроці, коли викликали до дошки.

ОЛЕГ. Мені тридцять шість років! Не одружений! Уже... Вища освіта. Недописана дисертація – вісімдесят відсотків. Економіст.

КАТ 1. Та-ак. Це потужна, можна сказати - зіркова біографія! Вища освіта! Економіст! А може, не приховуйте, ви старший економіст?

ОЛЕГ (*налякано*). Ні-і...

КАТ 1. То порадуйте нас! Ну, похваліть себе. Чи нема за що?

ОЛЕГ (*сідуючи*). Не в тому річ. Вище я не стрибну, а нижче не звалюсь. Так і буду собі десь посередині, до самого кінця.

КАТ 1 Гаразд. (*Встає, звертаючись до присутніх*) Отже, маємо цього пана... Якщо по правді, то поки що – нічого особливого. Щось бліде й невиразне... Хіба що - вільний, наразі, від зобов'язань. Зацікавлені панянки є?

КАТи сміються. Але КАТ 1 зненацька показує, що він може бути іншим).

КАТ 1 (*кричить, різко обертаючись до Олега*). Думаєш ти сюди прийшов язиком поляпати? Ти скажеш нам все!

КАТ 1 направляє світло лампи в очі Олегу. Той інстинктивно намагається закритися.

КАТ 1 (*до Олега*). Хто ти?!

ОЛЕГ (*закриваючись від світла*). Я пристойно вчився в школі та в університеті! Я сам написав диплом, присягаюся!

КАТ 1 (*знову направляє світло*) І це все, що ти нам скажеш?

ОЛЕГ (*показує на лампу*). А це не перебір?

КАТ 1. А не треба нам розказувати, який ти пай-хлопчик! Будь катом сам собі! Правду говори!

ОЛЕГ. Ще я знаю правило написання слів на «тсья»/«тьсья»! І завжди ним користуюся! А мене тримають за ідіота!

КАТ 1 (*відставляє лампу і знову переходить на «ви»*). Кхм... Мабуть, ви через це ставите себе вище за інших? Зізнайтеся, є трішки?

ОЛЕГ. Ні! Присягаюся! Навпаки. Мені завжди здається, що я роблю щось не те й не так і що з мене всі сміються...

КАТ 1. Ви ж на це якось реагуєте?

ОЛЕГ. Я слухаю музику... (*Ніяковіючи продовжує*.) Класичну. І мені починає здаватися, що це я так звучу, і що тоді ніхто мене не бачить, а лише чує мою музику...

Звучить алегро з Сьомої симфонії Бетховена. Олег встає, «диригує», муликає, здається, він всім тілом відгукується на кожний звук.

КАТ 4 (*це жінка*). Бетховен. Божественна музика. Респект від мене, пане!

КАТ 1. А ти, часом, не випендрюєшся, шановний? Відповідати!

Він знову наводить світло в очі Олегові. Але той уже звик.

ОЛЕГ. Ні. Я тоді відчуваю... Що я... кращий, ніж я сам про себе думаю.

КАТ 1. Он воно як. А ще?

ОЛЕГ. А ще, коли ми з колишньою дружиною купили квартиру, то перше, що я там зробив – це розібрав ганебну будку з вагонки, яку приліпили на балконі попередні господарі. Розібрав!

КАТ 3 (*збиткуючись*). І це був подвиг заради рідного міста!

КАТ 1 (*заохочуючи*). Давай, давай! Так його! Бач, що надумав!

КАТ 3. А у мене, щоб ти знав, балкон, чотири з половиною метри висоти, весь засклений і весь обшитий білим пластиком. Весь! Білим пластиком! Двісті гривень квадратний метр!

ОЛЕГ (*підхоплює*). А на будинку табличка висить – «пам'ятник архітектури».

КАТ 3. Звісно, висить! І буде висіти. І балкон мій засклений там буде! І чхати я на вас всіх хотів!

КАТ 1 (*знову змінює тон*). Стоп! Без хамства. Не примушуйте мене до санкцій.

КАТ 3. Він же хоче сказати, що він кращий за мене! Балкон він, бач, зніс. І ще оце пілікання від нього гидотне... Він, бач, кращий. А я не згодний! Це я кращий!

КАТ 1. Чим же кращий?

КАТ3. Я зменшую тепловтрати, а це – дорогий газ! Я тримаю свої... тимчасово непотрібні речі у себе на балконі, а не засмічую ними довкілля! Я...

КАТ 2 (*перебиває*). Дивно, як ви сюди взагалі потрапили? У вас же немає проблем, у вас все добре! Такі до цього Клубу не приходять. Хіба що їх підсилають. Ну, послухати...

КАТ 3. Ти на що натякаєш?! (*Починає підніматися з місця.*) Думаєш, коли ти в цьому мішку на голові, то я тебе не знайду?

КАТ2 теж встає з місця. КАТ2 і КАТ3 починають сходитися, мов фехтувальники на доріжці, чи боксери на рингу.

КАТ 1. Брек! Останній раз кажу: припинили «наїзди», інакше я - закрию засідання. (*Киває Олегу.*) Продовжуйте... Але про себе, про себе розкажіть, а не про тих, хто тут є!

ОЛЕГ(з відчаєм). Я книжки ще читаю! Паперові! І у мене нормальна сексуальна орієнтація! І... І... Я не можу матюкатися при жінках! Не мо-жу!

КАТ 3 (*іронізуючи*). Ну, я ж казав, що випендрюється.

КАТ 1. Чекайте, чекайте... З чого тоді трагедія? Вас що за все це в тюрму посадили? Ви вільна людина. Насолоджуйтесь!

ОЛЕГ. Чим насолоджуватися? Тим, що він мене пішла дружина? Чи тим, що мене тримають за ідіота?

КАТ 2. Не всі тримають. Повірте.

КАТ 4. Так, не всі.

КАТ 1 (*іронічно*). Бачу, у нас тут ціле громадське об'єднання складається – ГО «Ідіоти України». (*До Олега.*) Що ще у вас?

ОЛЕГ. Я же сказав - розлучився з жінкою. Прожили разом шість років. У неї уже новий чоловік.

КАТ 3. І правильно! Нормальну жінку можна лише привітати.

ОЛЕГ (*не звертає уваги*). Ложок-виделок не ділили. Трьошку – розбили на дві однушки, по-чесному. Тобто квартиру поділили, а собаку – не змогли. Місяць він живе у неї, місяць – у мене. Ну, такі ми люди. Ненормальні...

КАТ 4. А по-моєму, нормальні якраз ...

КАТ 2. І це все?

ОЛЕГ. Не все. Ще основне залишилось... (*Говорить кожне слово окремо.*) Я... Розмовляю... З телевизором! І бордам, не всім, щоправда, а деяким – я дулі кручу! Не можу бачити ці їхні пики!

КАТ 2. Я теж їм всім дулі кручу. А говорю – з комп'ютером, бо телевизора не тримаю. Але мені це уже не допомагає.

КАТ 1. Стоп. Тут давайте докладніше. Чого це ви їм дулі крутите?

ОЛЕГ (*він піднімається зі свого місця, проходить по сцені, жестикулює*). Я ж казав: не можу на їхні пики дивитися! Вони тримають мене за ідіота

– а я не ідіот! І я уже не можу чути їхню брехню! Не можу на бордах бачити їх фальшиві поздоровлення зі святами! Я їх убити хочу!

КАТ 2 (*підхоплює*). І я б їх всіх... (*Робить відповідний жест.*)

ОЛЕГ. Не можу їх чути, бачити! Взагалі. Ким би вони не були. Про що б вони не говорили. Все! (*Показує на горлі край.*) Повно!

КАТ 3 Ти бач, яка тонка натура!

КАТ 1. Ну, ви же освічена людина – е-ко-но-міст (*Піднімає палець вгору.*), хіба ви не знаєте, що політики не можуть бути іншими?

ОЛЕГ. Та знаю я про політиків! Але все одно – не можу стриматись - кручу їм дулі. При людях. На мене, буває, що й пальцями показують.

Олег встає та починає розтискувати дулі на всі боки.

ОЛЕГ. Отак! Отак! Отак!

Схоже, це перебір. КАТи відвертаються.

КАТ 3 (*не витримує*). Ну все, досить! Зараз я вам теж усім почну дулі крутити! Сам собі їх крути, козел! Це ж треба було... (*Кривляючи когось.*) Ой, там таке розказують, таке розказують...

КАТ 2. Та посидь ще трохи, про політику же говоримо. У ваших же люблять про таке слухати...

КАТ 1 (*розлючено*). Мовчати! Ви думаєте, що тут одні з вас кращі за інших? Ви всі однакові. Однакові! От закрию зараз засідання – а грошей не поверну. І ви – всі тоді, всі почнете скиглити!

КАТ 3 (*він теж розлючений*). Через вас таких у нас життя немає! Чим погано було? Так ні! Майдан-Шмайдан... Пілікаєте своїм цим (*не може згадати*) - Штраусом по нервах. Ненавиджу!

Раптом відчиняються двері, заходить Відвідувач - той самий Пацієнт з поліклініки. Він посміхається, ніби з Місяця звалився...

ВІДВІДУВАЧ. А що тут у вас?

КАТ 1 (*підходить, бере Відвідувача за лікоть*). Пане, ви сертифікат купували?

ВІДВІДУВАЧ. У мене (*дістає з кишені посвідчення*) пенсійне!

КАТ 1. То вас в метро по ньому пустять! А сюди – ні, тут немає пільг.

ВІДВІДУВАЧ. Чого це? У мене пенсійне!

КАТ 1. Ні-ні... Я вас попрошу.

Виводить Відвідувача. Коли повертається, киває на двері.

КАТ 1. От вам теж нормальна людина. Чи, скажемо так, варіант нормальної людини.

КАТ 3. Цей? Нормальний? Та я бачив, як він копирсався на смітнику!

КАТ 2. А чого ж? Людина цікавиться життям. Права свої відстоює.

КАТ 3. Господи... Куди я потрапив!

ОЛЕГ (*продовжує, ніби нічого не чує*). Як це назвати? Мабуть, алергія. Те, що спрацьовує автоматично – тільки запахло – одразу реакція, без запитань і відповідей.

КАТ 3. Ти же замовкнеш коли-небудь?! Шеф, скільки можна?

ВМК явно не подобається цей конфлікт, який не коригується нічим - Клуб ризикує втратити клієнтів.

КАТ 1. Гаразд. Тут все ясно. Змінили тему. Хто у нас ще не ініційований?

КАТ 4. Я.

КАТ 1. Нарешті я чую жінку! Говоріть. І не забудьте: ви – кат самій собі!

КАТ 4. Вчителька початкових класів. Двадцять вісім років. Незаміжня. Я не можу терпіти, коли мене запитують, чи люблю я дітей!

КАТ 1. І ви хочете сказати, що це аномалія?

КАТ 4. Ні, це моя проблема. Я не вмію фальшивити.

КАТ 1. Розкажуйте...

КАТ 4. Мої батьки народили мене пізно, а померли рано. Спочатку мама. А тато – через п'ять років. Я з дев'ятнадцяти років сама собі раду даю.

КАТ 2. І як успіхи?

КАТ 4 (*продовжує своє*). Мабуть, тому у мене при жіночій професії характер трохи чоловічий ... Але я жінка! І мені буває самотньо.

Засідання клубу продовжується. КАТи встають, жестикулюють, швидко змінюється колір та інтенсивність освітлення. Але Олег і КАТ 2 встають з місць, ще коли КАТ 4 говорить, вони виходять з приміщення під звуки останніх тактів Бетховенського алегро. КАТ2 одразу знімає з голови «чадру»).

СЦЕНА 4

Олег і КАТ 2 удвох на вулиці.

КАТ 2 (*протягає руку для знайомства*). Мене Віктором звати, краще одразу Вітя.

Олег людина законопослушна, і тому - він здивований.

ОЛЕГ. Ну, цей... Магістр нас же попереджав про інкогніто – чадру не знімаємо, імен не називаємо, нікого не шукаємо.

ВІТЯ (*дивиться на Олега, мов на інопланетянина*). А ти що, збираєшся сюди ще приходити? Я три рази заплатив - п'ятсот гривень спочатку плюс два рази по триста – з мене досить. Я їм більше не КАТ! (*Йому весело*)

Засідання закінчилося. Мимо проходять КАТи і тільки в спину видно, як вони знімають з голів «мішки». Інкогніто збережене! Останньою проходить КАТ 4. Видно, що Олегові хочеться її зупинити. Він подається, ніби слідом, протягає руку, але КАТ 4 проходить швидко, а потім – Олег це бачить – повертає вбік. Запитує, вказуючи рукою туди, куди пішла КАТ

ОЛЕГ. А що там? Школа, не знаєте?

ВІТЯ. Де? А... Не в курсі. Не актуально. Сину півтора роки. Він ще до дитсадку не доріс...

Олег теж знімає з голови «чадру», повертається до початку розмови.

ОЛЕГ. А чого? Я от розповів про себе людям, що зміг. Тільки ж знову ніхто мені так і не сказав, як на телевизор перестати кидатися...

ВІТЯ. А ти чекав, що хтось тобі про це скаже? Ну, хоч стукача цього потролили. Але далі що?

ОЛЕГ. А що? Я не знаю.

ВІТЯ. От нам, наприклад, є про що поговорити. Відчуття у мене таке.

ОЛЕГ. І про що будемо говорити?

ВІТЯ (з ентузіазмом). Давай партію з тобою заснуємо! Для таких як ми. Партія нормальних людей!

ОЛЕГ(сміється). Одразу тобі партію! Партія Нормальних Людей... ПНЛ... Спробуй вимовити! Голосна літера потрібна.

ВІТЯ. Може, й треба...

Раптом – стукіт, ніби хтось за лаштунками ритмічно б'є молотком – в стіну, в підлогу, в голову... Одночасно на заднику з'являються зображення бордів – це поздоровлення від різнокаліберних начальників і депутатів зі святами – Восьме березня, Великдень, День незалежності, День юриста, День меліоратора, вчителя, лікаря... Далі - політична реклама – «Справедливий суд», «Кінець епохи бідності», «Бандитам тюрми»... Раптом відеоряд змінюється – на бордах – одне слово, літера – червоне «Я», чорні «ВІН» -«ВОНИ», синьо-жовте «МИ». Потім – знову те, з чого починали, але перемішане з тим, чим закінчили...

Олег і Вітя не хочуть, не можуть цього більше бачити, вони закривають очі долонями. Відео зникає, не чути ударів молотка.

ОЛЕГ. Ти мене чуєш?

ВІТЯ. Чую. Але хотілось б ще бачити...

Олег і Вітя пробують розвести пальці, визирнути з під долоней, якими затулени їхні очі. Відеоряд на заднику – миттю повертається, а за лаштунками «просинається» молоток. Олег і Вітя - теж миттєво - все це «виключають», тобто знову закривають долонями очі. Раптом – знаходять вихід: чорні окуляри! Вони їх вдягають і стають схожими на незрячих. Відеоряд на заднику не зникає, але тьмяніє...

ОЛЕГ (*продовжує перерване*). А якщо просто Партія Нормальних – ПаНо? (*Зачитує з інтонаціями диктора.*) Широке панно українського життя змалював у своїй промові на з'їзді голова партії ПаНо.

ВІТЯ (*переможно піднімає обидві руки, стиснуті в кулаки*). О! Я ж кажу – правильно мислиш! Давай ми тебе головою партії оберемо! Мені ж не жалко...

ОЛЕГ (*сміється*). Не, це без мене.

ВІТЯ. Чого?

ОЛЕГ. Це же нонсенс! Я – і партія якась.

ВІТЯ (*явно розчарований*). То що, так і будемо в цьому лайні бульбашки пускати?

ОЛЕГ. А чим тобі партія допоможе? Партії для чого створюють? Щоб до влади протиснутись. Ну, або, щоб продати тому, хто з реєстрацією морочитися не хоче.

ВІТЯ. А ще?

ОЛЕГ. Немає «ще»! Ти ж нормальний? Так? То скажи - навіщо тобі влада?

ВІТЯ (*заскочений цим елементарним запитанням*). Як навіщо? Ну, це ж влада...

ОЛЕГ. Хочеш сказати, що нормальні люди – просто хочуть влади? Дурниці! Влади хочуть якраз винятки з норми! Ви-нят-ки(!), моральні уроди, ті, кому ми з тобою дулі крутимо! Влади добиваються безвідповідальні.

ВІТЯ (*перебиває*). А я знаю, хто гарантовано на сто відсотків буде відповідальним!

ОЛЕГ. Та не сміши! Нахабні й безвідповідальні хапають владу - всюди, не лише у нас. А ми їм потім дулі крутимо, з телевизором балакаємо.

Раптом, мов літак на злеті, реве звукоряд – той самий, який звучав на самому початку вистави, в Олеговій квартирі – суміш - новини, дебати, заяви... Олег і Вітя затикають вуха пальцями. Звук зникає. Але тепер вони не можуть говорити між собою. І навіть жестами вони спілкувалися не можуть, бо руки зайняті! От хіба що ногами жестикулювати... Нічого їй так не виходить! Тоді вони починають обмінюватися репліками пошепки, одне одному на вухо. «Політична какофонія» стихається, звучить фоном, а на заднику крупно, щоб можна було прочитати в залі, виводиться одна за одною репліки (з ремарками) з тексту п'єси. Голос диктора це прочитує рівно, без акцентів, нудно...

ВІТЯ. ПаНо наполягатиме на передачі всієї влади Штучному Розуму.

ОЛЕГ. А ти, Вітю, з розуму звичайного, ну, природнього - не з'їхав? А то у мене тепер психіатр знайомий є...

ВІТЮ. Я же програміст! І я знаю, що кажу. От якщо владу – те, як вона діє, на основі чого має рішення приймати – всю запрограмувати, цифровізувати...

ОЛЕГ. О, ще це слівце. Чути його вже не можу!

Раптом до них доходить, як вийти з ситуації. Олег і Вітя вдягають на голови гарнітури – навушники і мікрофон. Агресивне тло зникає, вони можуть говорити – вони чують одне одного, їх чує зал. Вони знову грають у цьому спектаклі!

ВІТЯ(*продовжує*). Та не для модного слівця «цифровізувати», а повністю, на всі сто відсотків! Толковим людям замовити концепцію, за код нормально заплатити, не по-жлобськи... Чуєш? Я навіть знаю – кому.

ОЛЕГ. І що буде?

ВІТЯ. Всім щастя буде! Повна демократія і компот на десерт.

ОЛЕГ(*іронічно*). І компот!

ВІТЯ Скажеш, це не можливо? Що управління - це занадто складно, що крім формул, законів та правил існує ще інтуїція, ризик...

ОЛЕГ. А що, хіба не так?

ВІТЯ. Нісенітниця! Комп'ютер уже давно чемпіона світу обіграє в шахи – без шансів у того на нічию!

ОЛЕГ. Уяви собі, це складніше за шахи. Це вже тобі я кажу - на вісімдесят процентів кандидат наук.

ВІТЯ (*він завівся*). Та ну! Все ж розписано, закони є, а яких нема – програма допише, а комп'ютери – проголосують! Когось, згідно правил призначили, когось – так само - зняли. Якщо кажуть А, то треба відповідати Б, а коли В, то не можна робити Г... Та все ніби спеціально придумане для програми!

ОЛЕГ (*уїдливо*) А суди?

ВІТЯ. А суди – те саме! Програма судити буде! Вона хабарів не бере і на телефонні дзвінки не відповідає. Програма!

ОЛЕГ. А звідки вона взялася, твоя програма?

ВІТЯ (*поблажливо*). Маленький хлопчик не знає, звідки беруться програми? Їх програмісти пишуть!

ОЛЕГ. Так отож! Поміняв цей параметр і – вуаля – гроші пішли не в бюджет, а в таку-то кишеню. Поміняв той – і Пупкіна-корупціонера не посадили, а... Орден Пупкіну дали!

ВІТЯ (*роздратовано*). Тебе послухати, то виходу нема!

Олег і Вітя обережно пробують зняти гарнітури та окуляри – і знову на них з усім своїм дискомфортом навалюється сучасність. Доводиться знову - швиденько повертати все, як було...

ОЛЕГ(*сумно*). Ну, хіба що бордам дулі крутити! Ще можна з телевізором сваритися...

ВІТЯ. Я з тим уже зав'язав. Бувай.

ОЛЕГ (*після паузи - навздогін*). Чекай. Ти же нормальний? І я нормальний. Так і розбіжимося?

ВІТЯ (*з надією*). То що? Може таки партійку збацаємо?

ОЛЕГ. Давай поки що телефон.

ВІТЯ (*диктує*). 067-487...

Олег записує, проводить по екрану пальцем. Вітя скидає дзвінок.

ВІТЯ. Я запишу. Бувай!

Олег залишається один. Знімає гарнітуру і окуляри. Нарешті тихо. Набирає номер.

ОЛЕГ. Алло, привіт. Твій місяць ще вчора закінчився. Де мій Оле?
(*Слухає.*) Перевір свій календар. Вчора! (*Слухає*) Іду.

Сцену, тим часом, перетворюють на холостяцьку квартиру Олега.

СЦЕНА 5

Олег підходить до своїх дверей, виймає ключ... Але дзвонить телефон. Олег відповідає. На протилежному куті сцени з'являється Вітя – теж з трубкою біля вуха.

ВІТЯ (*радісно*). Елементарно! Програміста треба обирати!

ОЛЕГ (*заскочений*). Якого програміста, навіщо?

ВІТЯ. Треба обрати того, хто кращу програму напише! Щоб ні-ні – не підкопаєшся! Обирати на загальних вільних і демократичних виборах!

Притискаючи телефон до вуха, Олег відчиняє двері, заходить до квартири, і одразу сідає на якийсь ослінчик.

ОЛЕГ. Уф-ф... І чим ці твої вибори будуть кращі за ті, що є? Чим?

ВІТЯ (*перелічує*). Кандидати будуть пропонувати, а ми – порівнювати: швидкодія, юзабіліти - зручність користування, тобто. Потім - захист від зловмисника, захист від ідіота...

ОЛЕГ А зараз, що на виборах пропонують? (*Теж перелічує.*) Держава в смартфоні, знову реформа суду, знову конкурсний відбір на посади... Бачиш принципову різницю?

ВІТЯ (*чухає потилицю*). То що, мимо?

ОЛЕГ. Мимо.

Вітя відключається, входять Оля з Оле. Олег не встає. Оле кидається до нього з усім напором собачих радощів. Олег щасливий, обіймає Оле. Оля -сумна.

ОЛЯ (*дивиться кудись вбік*). На Клуб ходив?

ОЛЕГ. Ходив. З Оле – ніякого порівняння!

ОЛЯ. Май совість! Не пускай вже так при мені слинку!

ОЛЕГ. А що таке? Я один, а у тебе новий чоловік є!

ОЛЯ. Ну, я пішла. (*Рушає, потім – обертається.*) І місяць – нагадую - теж пішов!

В актора, який грає Оле, з «собачого» – лише хвіст, і м'які вислі вуха, як у всіх лабрадорів.

ОЛЕГ(*встає*). Ну що, відчуваєш себе вдома?

Оле тільки віддано дивиться на хазяїна.

ОЛЕГ. Ти що? Розучився говорити? Ти ТАМ говорив?

ОЛЕ. Говорив. Тільки мало. Ну, ти розумієш, ТАМ людина чужа ...

ОЛЕГ. Олькін чоловік новий? І як він тобі?

ОЛЕ (*сумно дивиться на Олега, піднявши передні лапи*). Може, ти не будеш мене мучити?

ОЛЕГ. Вибач.

ОЛЕ. Навіщо ви все це придумали?

ОЛЕГ. Що?

ОЛЕ. Ну, роз'їхалися. Мене туди-сюди кидаєте...

ОЛЕГ. Ну, ми ж нормальні люди – треба не лише про себе думати...

Оле так само - сумно дивиться на Олега. Про нього вони не думають...

ОЛЕГ . Вибач.

Лунає дзвінок. Це знову Вітя. Він з трубкою біля вуха виходить в куток сцени.

ВІТЯ. Ти забув!? Наші предки запрошували варягів правити ними?

ОЛЕГ. Це ти до чого?

ВІТЯ. Штучному Розуму треба все у нас доручити! Варягам же владу предки віддали?

ОЛЕГ. І чим це скінчилося?

ВІТЯ. А чим?

ОЛЕГ. Нашою з тобою прекрасною Батьківщиною, де нам з тобою доводиться розмовляти з телевізором і бордам дулі крутити!

ВІТЯ. Та ти що?!

ОЛЕГ (*роздратовано*). Вітя... Я тебе зараз зі списку нормальних людей викреслю!

ВІТЯ. От все тобі не так! (*Відключається, зникає за лаштунками*)

Олег зачерпує мискою з мішка порцію собачого корму. Підливає у миску воду, ставить перед Оле. Той без ентузіазму підходить до годівнички.

Оле(скавчить). Я вже не можу... (Схиляється до миски.)

Тим часом, Олег щось бере в холодильнику для себе. Сідає їсти за стіл. Оле – залишає свою миску – сідає поруч зі столом і віддано дивиться Олегові в очі.

ОЛЕ. Слухай, дай вже що-небудь на зуб...

ОЛЕГ. А ти ніби не знаєш? Ветеринар заборонив тебе годувати з людського столу.

ОЛЕ. Живодер! Наволоч! Барига! Це він жере за нас цукрові кісточки, негідник!

ОЛЕГ. Ну, звідки ти такий взявся? Сказано ж: не можна тобі! У тебе хвора печінка. Люди спеціальний корм для собак придумали. Недешевий, до речі.

ОЛЕ. Набридли вже ці гранули! Купи що-небудь смачненьке! Кісточку...

ОЛЕГ. Ветеринар сказав, що цей корм тобі необхідний для здоров'я. Чи я просто так тобі щомісяця мішок цих гранул купую? А він – півтори тисячі коштує!

ОЛЕ. Ех... А толку? Собачого щастя без кісточки не буває...

ОЛЕГ (*роздратовано кидає виделку*). Та май же совість! Мені дай поїсти!

Оле відходить. Але знову дзвінок від Віті – він знову з'являється в кутку сцени.

ВІТЯ. Але ж, погодься, як красиво?

ОЛЕГ(*жуючи*). Що красиво?

ВІТЯ. Ну, Штучний Розум на чолі світу! Царство обов'язковості і справедливості...

ОЛЕГ (*втомився від Вітіного ентузіазму*). Красиво. Неможливо... Красиво – неможливо...

ВІТЯ. Тільки не викреслюй мене зі списку!

ОЛЕГ (*він уже забув*). Який список, Господи?

ВІТЯ. Ну, Список нормальних людей. Ти казав...

ОЛЕГ(*згадає*). Уф-ф. Це я можу тобі пообіцяти. Це – точно від мене ще залежить.

Олег повертається до Оле.

ОЛЕГ. Слухай, Оле, а за кого б ти проголосував на виборах, якщо б вашим дозволили?

ОЛЕ. Ну, звісно, що не за цих...

ОЛЕГ. А за кого?

ОЛЕ. Не знаю. Нема з ким про політику поговорити? Відчепись від мене!

ОЛЕГ (*піднімаючи над головою Оле кружальце ковбаски*). А якщо б тобі запропонували за нового Ветеринара проголосувати? Я до речі «за» - правильна ідея. Надати собакам і котам загальне виборче право. Ну, в межах їхньої зацікавленості.

ОЛЕ (*він – стихійний демократ, борець за справедливість*). А чого лише собаки та коти? А хом'ячки? А папужки? А рибки акваріумні?

ОЛЕГ. Не заговорюй мені зуби! Ти би, за кого проголосував? За нинішнього проголосував би ветеринара?

ОЛЕ. Ти що, за ідіота мене тримаєш? Так і жити на цих сучих гранулах?

ОЛЕГ. А за кого тоді?

ОЛЕ. Не знаю. Не видно нікого...

ОЛЕГ (*зітхає*). Отож. І нікому не видно... І ніде... (*Ніби до тями приходить*). І взагалі, з якого це дива ти розмовляєш? Нормальні собаки не розмовляють! Тільки гавкають. Я одному знайомому про це сказав, то він знаєш, що мені відповів?

ОЛЕ (*з тривогою*). Що?

ОЛЕГ. А він так і сказав: покажи його ветеринару!

Оле складає передні лапи в бланні. Зазирає в очі.

ОЛЕ. Не треба! Все, що хочеш, тільки не це!

ОЛЕГ (*гладить Оле по голові*). Дурний ти, Оле... Що це ти собі надумав?
Я тебе люблю, Ольга тебе любить...

Оле залишається стояти в благальній позі.

ОЛЕГ. Скажи, а ти мене на якогось іншого хазяїна поміняв би?

Оле лише заперечливо мотає головою і скаржить.

ОЛЕГ. Ти що, говорити розучився?

ОЛЕ. Якщо ти мене кинеш – точно розучуся...

ОЛЕГ (*обіймає Оле*). Дурне... Як же тебе кинути?

СЦЕНА 6

Олег і Оле виходять з дому, вони «вираховують» вчительку під ніком КАТ4. Як? Олег, коли знайомився з Вітею, краєчком ока бачив, що вона заходила у двері школи, поруч з Клубом. Отам на неї й чатують Олег і Оле.

ОЛЕ. Ти же кажеш, що не бачив її обличчя. А раптом вона дуже негарна?

ОЛЕГ. Цього не може бути! Жінка, в якої такий голос, не може бути негарною.

ОЛЕ. А раптом? І як ти її впізнаєш?

ОЛЕГ. На знаю... Але впізнаю, як побачу.

З'являється вона. Ні, вона не «журнальна» красуня, але у неї сповнене жіночності і світла обличчя, яке забути не можна. Дивно, але першим її помічає Оле.

ОЛЕ. Гляди!

ОЛЕГ. Так. Схоже, що вона.

Оле від хвилювання починає тихо скавчати і крутитися на місці. Дівчина здивовано дивиться на нього.

ОЛЕГ. Добрий день! Я вас впізнав!

ВОНА. А я вас ні. Хто ви?

ОЛЕГ. Ну... У Клубі Анонімних Таємниць ми були з вами разом.

ВОНА. І як же ви мене впізнали? Там же у всіх обличчя були закриті.

ОЛЕГ. А по туфлях. У вас туфлі рожеві!

ВОНА (*сміється*). Зараз всі носять взуття – рожеве й бузкове! Такий модний тренд.

ОЛЕГ (*хмикає*). Тре-е-енд? Он, подивіться (*робить широкий жест*), де ви ще бачили рожеві туфлі?

ВОНА (*в запалі, показуючи пальцем*). Он рожеві! І он там, на зупинці автобусній!

ОЛЕГ. Ха! Хіба ж це ваш відтінок!

ВОНА (*переламуючи напрям розмови*). Добре. Нехай туфлі... Я вам вірю. І чую же – голос знайомий. Ви, наскільки я пам'ятаю, говорите з телевізором?

ОЛЕГ(*намагається жартувати*). Ну, якщо нормальний трапляється телевізор... І звати мене Олег.

ВОНА. А я – Оля...

Сказати, що Олег вражений, почувши ім'я своєї колишньої дружини – це нічого не сказати. Оле, до речі, теж.

ОЛЯ 2. Що з вами, Олег? Вам погано?

ОЛЕГ. Ні! (*мотає головою*) Ні, все нормально. Щось в голові... Буває.

Олег знаходить вихід - гладить Оле.

ОЛЯ 2 (*дивиться на Олега з недовірою, але продовжує*). Я вас добре запам'ятала. Ви зі своєю колишньою дружиною пса ділите, мов дитину, – місяць він у неї, місяць у вас. Дуже зворушливо...

ОЛЕГ (*невідомо про що і невідомо кому*). Ну, буває. А якщо доля така?

ОЛЯ 2 (*продовжує*). І музику, яку ви «наспівали», я одразу впізнала. Як це не дивно у вашому виконанні. (*Сміється.*) Бетховен, Сьома симфонія. Мій тато її дуже любив. І мугикав так само.

ОЛЕГ (*остаточно беручи себе в руки*). А ви ще сказали, що вам самотньо... Причому якось так, що я одразу повірив.

ОЛЯ 2. Навіть не знаю, навіщо я на той Клуб ходила...

ОЛЕГ. А мене попустило трохи.

ОЛЯ 2. Ви щасливий, мабуть. А мене – анітрішечки.

ОЛЕГ. Дивно. Це ж як розрядка. Коли нудить, то як віддаси, перепрошую, – то попускає.

ОЛЯ 2 (*мориється*). Ну й порівняння у вас... Я - чесно, можна?

ОЛЕГ. А чого ж? Я й сам від брехні втомився. А ви вибачте, звісно.

ОЛЯ 2. Проїхали... То про що говорити будемо?

ОЛЕГ (*знову робить широкий жест*). Так он його скільки - всякого різного. От який у вас у цьому році клас? Який урок сьогодні вам запам'ятався?

ОЛЯ 2. Клас - третій. Останній урок сьогодні був природознавство – пестики, тичинки...

ОЛЕГ. Ха! То в третьому класі діткам про пестики й тичинки уже не цікаво!

ОЛЯ 2 (*сміється, а потім удавано зітхає*). Що поробиш? Програма. Вчитель людина не вільна.

ОЛЕГ. А ми всі? От я вільний? Та я все життя, мов по ниточці іду. Все – як там прописано! (*Показує пальцем в небо.*)

Видно, що Оле з Олегом погоджується – з ентузіазмом крутить хвостом.

ОЛЯ 2. От не розумієте ви вчительку... У школі ж як? Того не вдягни, з тим не ходи, чого не треба - нікому не розкажуй... Ти же не людина в школі – ти ходячий приклад для дітей!

ОЛЕГ. А покликання?

ОЛЯ 2. А гроші з батьків-жмотів збирати на ремонт класу – це покликання? А робити вигляд на семінарах, що конспектуєш клінічних ідіотів з «народної освіти»? А голосувати, за кого тобі радять – теж покликання?

ОЛЕГ. Господи, хто радить?

ОЛЯ 2. А директор школи! Мовляв, ми вчителі, діти беруть з нас приклад підсвідомо. А батьки у них, самі знаєте, про все довідаються...

ОЛЕГ(*іронізує*). І як це? Прямо таки в кабінку для голосування разом з учителькою лізуть!

ОЛЯ 2. В кабінку, звісно не лізуть... Я так собі сказала: наступного разу зайду в кабінку... І намалюю на бюлетені дулю! (*Думає.*) Ні, це занадто, мабуть. Квіточку! Але все одно страшно.

В Олега дзвонить телефон. Це – Невідомий(Пацієнт, Відвідувач) - він з'являється в кутку сцени з трубкою біля вуха.

ОЛЕГ. Слухаю!

НЕВІДОМИЙ. Свєточка, як справи?

ОЛЕГ(*відповідає акцентованим чоловічим басом*). Кхм... Ви помилились.

НЕВІДОМИЙ (*не вірить*). Це не Свєточка?

Олег відключається, повертається до розмови.

ОЛЕГ. Нащо тоді було в цей концтабір іти? Я десь читав, що з випускників педуніверситетів до школи відсотків п'ять добирається.

ОЛЯ 2. А я от пішла... Чого спитаєте? А більше не було куди! І тепер мені іноді здається, що я таки люблю дітей.

Раптом на протилежному кінці сцени з'являється Оля, вона йде назустріч. Звісно, першим її помічає Оле – починає скавчати, крутити хвостом. Олег очевидно розгубився, він і не уявляв собі такої ситуації.

ОЛЯ 2 (до Олега). Що з вами? Вам таки зле?

ОЛЕГ. Ні-ні! Мені добре!.. Он, бачите жінку? Це моя колишня дружина.

Оля підходить. Оле крутиться навколо неї. Оля гладить пса.

ОЛЯ (до Оле). Ну, мій хороший. Хо-роший. Скучив уже за мамою? (До Олега). Привіт!

ОЛЯ 2 бере ініціативу в свої руки – і де там поділася та боязка вчителька молодших класів! Це – жіноче, мабуть. Вона простягає руку Олі.

ОЛЯ 2. Оля!

Видно, що колишня Олегова дружина теж збита з пантелику цим промовистим співпадінням. Вона й не думала, що хтось може замінити її аж до таких подробиць, як ім'я. Але їй нічого не залишається наразі.

ОЛЯ. Ольга.

Олю 2 не так просто збити з обраного курсу – це уже професійне.

ОЛЯ 2 (доповідає). Ми з Олегом познайомились у Клубі Анонімних Таємниць. Між нами нічого не було. Ви не хвилюйтесь, Олю.

Оля відверто розглядає тезку. Така собі – дуже «жіноча» ситуація. На Олега обидві Олі й уваги не звертають.

ОЛЯ. А чого мені хвилюватися? (Гладить собаку.)

ОЛЯ 2. Ну, у мене відчуття таке.

ОЛЯ. Ні-ні! Нічого страшного...

ОЛЯ 2 (*атакує*). Це ви про мене? Так, нічого страшного. Хіба що я готую обід з напівфабрикатів!

ОЛЯ (*сумно посміхається*). Я теж, до речі. (*До собаки.*) Ну, Оле, я пішла. Бувай!

Пауза. Оле тихо скавчить. Олег настільки вражений, що тільки зараз «подає голос». Переходить на «ти» раніше, ніж планував.

ОЛЕГ. Ну, Олю, ти даєш... (*До Оле*). А ти чого?

Оле продовжує скавчати.

ОЛЕГ. Оле!

ОЛЯ 2 (*теж переходить на «ти»*). Не чіпай його. Напевне, він знає таке, чого нам знати не дано. (*Про Олю.*) А вона мені, до речі, сподобалась...

Олегові немає чого додати – він махає рукою. Оля 2 мовчки гладить Оле. Нормальні люди поговорили...

ОЛЕГ. Треба йти. В Оле вечеря.

ОЛЯ 2. Треба, то треба.

ОЛЕГ (*ніби виправдовуючись*). У нього хвора печінка. Ветеринар сказав годувати строго по годиннику.

ОЛЯ 2. Бувайте, Олег! А ти (*звертається до Оле*) кидай хворіти!

Оле з Олегом йдуть зі сцени, Оля 2 залишається одна.

СЦЕНА 7

Оля 2, граючись, мов дівчинка, підстрибуючи на одній нозі, переходить в один з кутів сцени. На протилежному куті з'являється Оля. Вона проводить пальцем по екрану смартфона в Олі 2 – дзвінок.

ОЛЯ 2. Слухаю!

ОЛЯ. Вітаю, тезко!

Оля 2 одразу впізнає, хто це, навіть не голос впізнає, щось інше.

ОЛЯ 2. Звідки у вас мій номер?

ОЛЯ. Ну, це нині не проблема.

ОЛЯ 2. І чого ви дзвоните? Я правду сказала, що у мене з вашим чоловіком... колишнім - нічого не було.

ОЛЯ. Буде. Я це відчуваю.

Оля і Оля 2 починають поволі сходитися, продовжуючи говорити по телефону.

ОЛЯ 2. А я не знаю, чи буде. Навіть і не думала про це...

ОЛЯ. Ви цілком в його смаку.

ОЛЯ 2. А ви хіба не в його смаку. По-моєму, теж цілком... І що у вас трапилось?

ОЛЯ (*зупиняється*). Ми різні дуже, ми різного кольору, навіть. Він оранжевий, а я – зелена. Він вибухає, а я гальмую. А спочатку – воно ж не видно – все рожеве було... Он цуценя назвали Оле – ви чули, щоби хтось так пса називав? А ми - спеціально. Мовляв, ми така тепер трійця, не роз'єднаєш: Олег – Оля – Оле... (*Знову іде.*)

ОЛЯ 2. Ну, якщо Оле все-таки окремо, то ідеальна пара!

ОЛЯ. Неправда ваша! Йому жінка потрібна така ж, як він. Щоб вибухала миттю і з нічого.

ОЛЯ 2. І щоби тоді все вибухнуло навколо?

ОЛЯ. А от і ні! Вони подивляться одне на одного, як це збоку виглядає, і –заспокояться. Ну, мені так здається.

ОЛЯ 2. Яюсь воно надто складно...

Жінки сходяться посередині сцени. Вони говорять уже не по телефону. Але ще роздивляються одне одну з усіх боків - що, як, у чому, де... Це схоже на танець. Врешті, Оля робить висновок.

ОЛЯ. Все точно сходиться! Я Олега знаю...

ОЛЯ 2. Ви тільки мене не знаєте.

ОЛЯ (*сміється*). А ми же з вами обидві Олі!

ОЛЯ 2 (*теж сміється*). Це ж треба – таке рідкісне жіноче ім'я!

ОЛЯ. Не в тому річ! Це в Олега, мабуть, шикзаль...

ОЛЯ 2. Що-що?

ОЛЯ. Шикзаль – «судьба» по-німецьки. Саме «судьба» - не «доля». Я перекладаю з німецької.

ОЛЯ 2. А яка ж різниця?

ОЛЯ. Доля – це те, що у людини само собою складається. А Судьбу – (*показує вгору*) диктують звідти. От в Олега - Судьба – це бути при Олі, бути мужчиною жінки, яку звуть Оля.

ОЛЯ 2 (*іронічно*). Ти глянь, як все просто! О-ля... Всього-то три літери.

ОЛЯ. Та що ви знаєте? У нього й маму звати Ольга Василівна!

ОЛЯ 2. Ого як! Я вже боюся запитувати про бабусю... То він, що, мамчин синок?

ОЛЯ. Ні-ні! Він дуже розумний. Але наївний. А ще він просто добрий і страшенно безтолковий, а ще – вибухає з півоберту. І з ним жінці важко. Я от терпіла, терпіла – і не витерпіла...

Оля 2 обходить Олю по колу. Щось їй заважає повірити тезці. Що?

ОЛЯ 2. Ну, прямо таки терпіли... Кажіть вже правду! У мене – он, тих синків мамчиних – півкласу! Я знаю, що це таке.

ОЛЯ. Та причому тут?

Жінки починають розходитися. Вони знову говорять по телефону.

ОЛЯ 2. А чого ж ти від нього пішла, від такого хорошого хлопця? Це ж ти пішла, не він? Вибачай, звісно, за пряме запитання...

ОЛЯ. Та нічого, тобі можна.... Я сама така: скажу, а потім - жалію.

ОЛЯ 2. Виходить, і тут «шикзаль» твій ... То чого розійшлися?

ОЛЯ. Так це ж елементарно! Він завжди на собі зациклений - десь витає... А я так не можу, мені просто фізично потрібно більше уваги! А коли її немає зовсім...

ОЛЯ 2. І вся біда? Так я теж на своїй голові зациклена! Буває, на автоматі щось роблю, а сама – не тут. Це у мене від батька.

ОЛЯ. От я ж і кажу. Пара-цвай!

ОЛЯ 2. Але що тоді?

Жінки уже дійшли до протилежних кутів сцени, але тепер вони - помінялися кутами.

ОЛЯ. А тоді залишається докопатися до остаточної відповіді шляхом експерименту!

ОЛЯ 2. А піддослідною морською свинкою ти пропонуєш стати мені?

ОЛЯ. Ну, це перебір! Придумаєш собі таке...Просто такі от, як ти з Олегом, - психовані - часто співпадають. Але наперед ніхто не скаже. (*Олі ніяково.*) І нічого я тобі не пропоную!

ОЛЯ 2. А що ж тоді означає наша розмова? Ти хіба не почула? Між мною та Олегом ну, нічогісеньки не-ма!

ОЛЯ. А ми подивимось! Вибачай, коли що не так.

ОЛЯ 2. Та ну, нормально, не переймайся. До речі, в супермаркеті я беру лише підготовлене до приготування. Ну, рибу чищену. Готового – ніколи! Замороженого – теж! Мікрохвильовку ненавиджу! І вареники я сама ліплю! Мене мама балувала, а тато - навчив...

Оля залишає сцену. Оля 2 залишається одна.

ОЛЯ 2 (*після паузи говорить з іронічною рішучістю*). Так! Це смішно. Але здається, що я таки прийняла би титул Ольги Другої...

Оля Друга приймає царствену позу, вона наче у дзеркало на себе дивиться. Раптом, перед нею з'являється Оле.

ОЛЯ ДРУГА. О! А де Олег? Ти що, загубився?

Оле сідає. Оля Друга гладить його. Оле віддано дивиться Олі 2 в очі.

ОЛЯ ДРУГА (до Оле). А, зрозуміла... Ти просто біг попереду – і прибіг перший. І я знаю, що ти хочеш у мене запитати. Чи не буду я ображати твого хазяїна?

Оле крутить хвостом, погоджується.

ОЛЯ ДРУГА (відповідає - і Оле, і самій собі). Я буду старатися. Я навіть дуже буду старатися. А що? Олег мені – так, сподобався. І ти, Оле, – теж! І навіть Оля...

Підходить Олег. Оля Друга, Олег і Оле йдуть вулицею. Видно, що їм разом – добре. Олег показує Олі Другій, що вміє Оле – приносить кинутий дрючок, виконує інші команди.

ОЛЕГ. Сидіти!

Оле слухняно сідає і віддано дивиться на Олега. Олег дістає з сумки щось смачненьке – пригощає Оле.

ОЛЕГ. Лежати!

Оле миттю примощується біля олегових ніг. Олег піднімає якийсь дрючок, кидає вперед.

ОЛЕГ. Апорт!

ОЛЕ (з неохотою) Сам би побігав...

ОЛЯ ДРУГА (заскочена) Що?! Він щось сказав?!

ОЛЕ (він задоволений ефектом, який справив). А що тут такого? Ну, собака... Ну, говорю...

ОЛЯ ДРУГА (в захваті). І давно це з ним?

ОЛЕГ. Та... Ніби не дуже...

ОЛЯ ДРУГА. І що, він отак всюди говорить?

ОЛЕГ. Ні. Тільки в присутності тих, хто йому подобається.

Оле ствердно киває головою - так, саме так. Тим часом сцена переобладнується під вуличне кафе.

СЦЕНА 8

Оля Друга, Олег і Оле проходять повз виставлені на відкритому майданчику столики. За одним з них сидить Лікар. Олег його впізнає.

ОЛЕГ. Добрий день, пане лікарю!

ЛІКАР. О! Пацієнт, який вкривається пухирями від політичної реклами!

ОЛЕГ (здивований) Ви ж казали, що якби всіх пам'ятали, то у вас голова би на друзки розлетілася! А тут - такі подробиці.

ЛІКАР (він уже трошки напідпитку). А як же! Я ж вам сказав, що ви мені симпатичні. Присаджуйтесь, прошу! Від ста грамів у вас пухирі не висипають?

ОЛЕГ (підхоплює тон). Боже спаси! А ви сьогодні хто? Психіатр, чи гастроентеролог?

ЛІКАР. Сьогодні - я нарколог. І я кажу: можна!

Лікар махає офіціантці, та підходить приймати замовлення.

ЛІКАР (звертаючись до Олі Другої ствердно). Шампанське! (До Олега – з запитанням.) Триста?

ОЛЕГ (удає жах). Триста на ніс?! Може, на двох?

ЛІКАР (офіціантці). Тоді півлітра! Для початку. Ну, закуску якусь...

Офіціантка записує, йде.

ЛІКАР (із запізненням). О! А собачці нічого не замовили...

Оле вдячно крутить хвостом.

ОЛЕГ (*хлопає по сумці*). У нього все є.

Оле невдоволений, хотів, щоби йому теж щось замовили.

ОЛЕ (*з докором*). Міг би й замовити щось смачненьке другові...

ЛІКАР (*спочатку теж заскочений спічем від Оле, потім згадує*). А... Ви ж розказували, що у вас пес говорить ... Точно – говорить!

Лікар гукає офіціантку знову.

ЛІКАР. Собачці, що-небудь. Ну, порозуміємось. (*Багатозначно дивиться на офіціантку, щось сує їй в кишеньку фартушка.*) Кісточку товаришу пошукайте на кухні. Смачненьку!

Оле – щасливий, Оля Друга ще й лоскоче його за вушком.

ОЛЕ. Лікарю, а ви б не могли до нас ще й ветеринаром піти? Я б за вас однозначно проголосував!

ОЛЕГ (*до Оле*). Помовч зі своїми дурницями! А потім – що, попросимо ветеринарів людей лікувати? До того йде?

Офіціантка приносить замовлення. Для Оле ставлять під стіл красиву тарілку з цукровою кісточкою. Лікар розливає.

ЛІКАР (*піднімаючи склянку*). Ну, щоб пухирі були у них, а у нас – щоб голова не боліла!

Всі цокаються - випивають

ЛІКАР (*відхекавшись*). А що ж ви хочете? Щоби всюди – те, що є, а медицина – нормальна, щоб була? Як там, де всього цього немає? (*Робить широкий жест навколо себе.*)

ОЛЕГ. А де всього цього немає? Всюди все однаково! Коли хочете, всюди все як у нас.

ЛІКАР (*придивляється до Олега*). Е-е-е, дорогенький... Бачу вам і насправді до психіатра... Де це, як у нас? В Америці?

ОЛЕГ. І в Америці! Я ж не лише про медицину. А решта? Вони там через ту ж політику пересварилися між собою ще гірше за наших! Весь світ через них трясє...

ЛІКАР. Ну вас послухати, шановний, то демократія – взагалі ніщо. А як інакше?

ОЛЕГ. Та яка демократія!? Черчіль, же ясно сказав? «Демократія – це поганий спосіб управління державою»...

ЛІКАР. Здається, то не все, що він сказав з цього приводу.

ОЛЕГ. Ну, ви ж перебили! Так, продовження там є. Про те, що всі інші способи – ще гірші. Замкнене коло людства...

В Олега дзвонить телефон. В дальньому кутку сцени з'являється Вітя з телефоном біля вуха.

ОЛЕГ. О, Вітя! Давай сюди, тут тебе явно не вистачає.

Вітя довго себе чекати не змушує. Заходить і присідає до столу.

ОЛЕГ. Прошу знайомитися, це Вітя. Він у нас виступає за те, щоб запросити варягів на царство.

ЛІКАР. А що? Це ж вічна потреба наша: перекласти відповідальність з себе – на когось. Хто б знайшовся!

ВІТЯ (*удає образу*). Чого це хто б знайшовся? Штучний Розум! Хабарів не бере, не дає і не помиляється!

ОЛЕГ. Ага! Зате той хто програмує цей Штучний Розум, - бере хабарі, дає хабарі і грубо помиляється!

Вітя лише махає рукою. Мовляв, що з тебе візьмеш...

ЛІКАР. Що тут зробиш? Людина, як виявилось, це зовсім не вінець творіння. Надто вже вона не пристосована до справедливості, якої так прагне.

ВІТЯ. Та! У нас завжди так: спочатку насміхаємось, потім визнаємо, а ще потім - плачемо.

ЛІКАР (*розливає*). Хлопці, дівчата, зрозумійте: ми демократію оцю переживаємо на початках, як вірусну хворобу. Треба щоби перетрясло, перемучило – зате потім все налагодиться, імунітет буде.

ОЛЕГ. От і я кажу - алергія на них у мене! Вітю, скажи тост!

ВІТЯ (*піднімає склянку*). За твою алергію! За алергію нормальних людей до всього ненормального!

Компанія гомонить, як і належить по-доброму знайомим людям, що разом випили горілки. В Олега знову дзвонить телефон. Це Оля, яка з'являється в кутку сцени. Олег кличе і її – щось говорить в телефон, але при цьому запрошує, махаючи рукою. Оля заходить. Одночасно з нею, заходить ще один персонаж. Хто це?

ЛІКАР. Ну, нарешті всі зібралися?

Всі децю заскочені. Хто зібрався, про що він? Лікар дістає якийсь пакет, розгортає, надіває щось на голову... Це «паранджа» головуючого з Клубу Анонімних Таємниць! Лікар – це ще й Великий Магістр Клубу – КАТ 1!

КАТ 1 (*строго, але не дуже*). Я бачу ви тут усі проігнорували моє попередження... Перезнайомилися?

Компанія ніби й демонструє розкаяння, але теж - не надто сильно.

ОЛЕГ (*вражений*). Он воно що... То може, пане, це ви на нас експеримент ставите. Чи ще якісь у вас цілі...

КАТ1 (*знявши «паранджу», посміхаючись*). Я - Агент-007! Друже, напиши сценарій – Голлівуд твій!

ОЛЕГ (*він уже напідпитку*). А що? І напишу!

КАТ 1 Ну, то згодом. (*Посміхається Олегові.*) А нам залишається відкрити останнього Аноніма. (*Звертається до новоприбулого.*) Той Хто Склить Балкони - назвися!

КАТ 3. Вася.

ЛІКАР. То що, Вася, от люди кажуть, що всюди погано, не лише в нас. От і скажи тост від Васі!

ВАСЯ. Так не буває, у нас завжди все гірше! *(Піднімає склянку.)* Ну, щоби завжди було куди звалити нормальній людині!

Як не дивно, всі випивають і за це.

ЛІКАР. А в якій країні тобі краще буде, ніж тут? Та ніде! Тобі що, будку з білого пластику на балконі в центрі Парижу чи Праги дадуть приліпити?

ОЛЕГ *(встряє)*. На пам'ятнику архітектури!

ВАСЯ. Та дайте мені туди в'їхати – а там побачимо, хто що може.

В кафе заходить Невідомий (Пацієнт, Відвідувач).

НЕВІДОМИЙ *(розмахуючи якимось листком)*. Гуманітарну допомогу тут видають? Хто крайній?

ВІТЯ. Тут. Де ж іще? А крайні ми тут усі.

ОЛЯ ДРУГА. Факт.

НЕВІДОМИЙ. А що дають?

ВІТЯ. Тут не дають, а беруть!

ЛІКАР. Не морочте людині голову! *(До Невідомого.)* А що вам треба, шановний?

НЕВІДОМИЙ. Все! *(Задумується на мить.)* Якщо розібратися, то мені все треба...

ОЛЕГ. Ну, ви, пане, схоже, ще комунізм будували! То скажете тост?

НЕВІДОМИЙ. *(піднімає склянку)* За те, щоб кожному – по потребі! Чим погано? А мені, до речі, багато й не треба.

Компанія випиває і за це.

ЛІКАР *(до Невідомого)*. А от скажіть - ви б поїхали звідси? Ну, назавжди... Туди, звідки оцю ж гуманітарку до нас привозять?

НЕВІДОМИЙ. А навіщо? Її ж сюди привозять!

ВАСЯ. О! Молодець, дід! Головне, що на шару. Тостую: Хай живе шара!

ОЛЕГ. Та не в тому річ! Це раніше, коли хтось звідси виривався – в Париж, в Лондон, в Нью-Йорк – ніби на іншу планету потрапляв, в інше життя. А тепер? Воно там що, інше? Та те ж саме!

ВАСЯ. Ну, не скажи... Не тримай мене за ідіота!

ОЛЕГ. Кажу тобі - те ж саме! Я ж тут не лише про супермаркети, шмотки та машини. У них все, абсолютно все – таке ж, як у нас! Бо від їхніх новин я так само пухирями весь обсипаний.

ЛІКАР. Важко з тобою...

ОЛЕГ. Важко? Та зі мною легше легшого! Я же сам пухирями вкриваюсь, не хтось. Це тому, що я – нормальна людина. І нас - таких, як я, – півкраїни!

ЛІКАР. Півкраїни кажеш? Ану, хто тут ще нормальний?

ОЛЕГ(*він не може спинитися*). Я нормальний! І я вимагаю, щоби нас, нормальних людей, перестали тримати за ідіотів.

ВІТЯ. Як хто нормальний? Я! Вимагаю 100% електронну владу без жодних біологічних домішок!

ОЛЯ ДРУГА. Я нормальна. Тому, що я за те, щоби ми самі себе і дітей не мучили. І ще я знаю, що трапляється таке, коли треба просто повірити. Не всім, звісно. Достатньо повірити одній людині.

ВАСЯ. А я... А я... А я нормальний, тому що я нормальний, а не ви!

ОЛЕ. Я! Я нормальний. Бо я не можу терпіти цих гранул! Кісточка!

Оле притискає до грудей гостинець з ресторанної кухні.

ОЛЯ (*розгублено*). А я що, скажете ненормальна? Через те, що я хочу, щоб моєму колишньому чоловіку не було погано? Ні? Тоді виходить, що нормальна саме я!

ОФІЦІАНТКА. А я, до речі, могла б вас усіх звідси виставити з собакою! Але ж не виставила! То хто з нас нормальний?

НЕВІДОМИЙ. Я теж нормальний. Ви що, не бачите, що я нормальний!?

ЛІКАР (діловито). Не бачимо. Нам для звіту потрібні факти й цифри. От давай температуру поміряємо.

Лікар дістає термометр, підносить до лоба Невідомому.

ЛІКАР. 36.6! От хто у нас реально нормальний! А ну давайте всім поміряю!

Персонажі підходять до Лікаря і він всім підносить до лоба термометр. Тільки й чути: 36.6! 36.7! 36.5!.. Оле теж Лікар міряє температуру, піднісши йому термометр до вуха.

ОЛЕ. 38.5! Я тут самий нормальний!

СЦЕНА 10. Фінал

Кафе демонтують. Персонажі залишаються на сцені, стають посередині. У них щось на кшталт стихійної демонстрації. Тло – відео-аудіо какофонія – молоток, борди, телевізор...

ОЛЕГ, ОЛЯ, ОЛЕ, ЛІКАР, ОЛЯ ДРУГА, ВІТЯ, ВАСЯ, НЕВІДОМИЙ (Всі вони на різні лади все одно повторюють). Ми нормальні люди! Ми – нормальні. Ви нас чуєте? Ви нас бачите? Почуйте нас і побачте! Ми – нормальні! Не робіть з нас ідіотів. Ми – нормальні!

Персонажі піднімають транспаранти і плакати, на яких написано те саме – «Ми нормальні», «Ми не ідіоти». Оле – теж піднімає транспарант: «Дайте нам слово!». Вони виспівують ці слова хором і соло. Навіть, протанцьовують. «Тло» поступово зникає.

ОЛЕГ, ОЛЯ, ОЛЕ, ЛІКАР, ОЛЯ ДРУГА, ВІТЯ, ВАСЯ, НЕВІДОМІЙ. Ми – нормальні! Зважте, нарешті, і на нас... Не робіть з нас ідіотів! Нас багато!

Проявляється, що персонажі «на мітингу» ведуть себе децю по-різному. Раптом із загальної групи виходить ЛІКАР – КАТ 1. Він стає попереду, спиною до зали, починає «диригувати».

ЛІКАР-КАТ 1. Так, молодці! Не забувайте, ми – кати самим собі!

Від загальної групи відходить ВАСЯ – КАТ 3. Він дивиться на решту людей, ніби вперше їх бачить.

ВАСЯ – КАТ 3. Ви що здуріли? (Крутить пальцем біля скроні.) Куди я потрапив?! Точно ідіоти.

Вася йде за лаштунки. Від загалу відходить НЕВІДОМІЙ. Він іде зі сцени спочатку мовчки, ніби в своїх повсякденних справах, махаючи рукою, тобто про щось сам з собою дискусуючи. Заходить за лаштунки – і одразу повертається.

НЕВІДОМІЙ (звертаючись до залу). Люди, скажете, що я крайній! За мною нехай займають! (Зникає за лаштунками.)

Поступово група в центрі сцени остаточно розтає. Обидві Олі – ОЛЯ і ОЛЯ ДРУГА - щось між собою обговорюють, сміються. До них приєднується ОФІЦІАНТКА. ОЛЕГ і ВІТЯ запекло сперечаються. Точніше ВІТЯ щось доводить, а ОЛЕГ – відмахується. В центрі сцени залишається один ОЛЕ зі своїм транспарантом. Між тим, галасливе і строкате Гло нашого життя знову наростає.

ОЛЕ (розгублено озирається на всі боки). Люди, ви що? Ви куди? Ви, взагалі, нормальні?

Гло зникає. Починає звучати музика. Спочатку тихо, ледь чути.

Персонажі поволі починають знову збиратися в центрі сцени.

Гуртуються навколо ОЛЕ. Повертається з-за лаштунків НЕВІДОМІЙ він переможно підіймає над головою якийсь «свіжодобутий» пакет. Навіть ВАСЯ повертається – робить жест: а що я тут можу зробити? Останнім до них приєднується ЛІКАР – КАТ 1.

Музика наростає. Це – знову Бетховен. Фінал Дев'ятої симфонії. Ода «До радості». Персонажі стоять, піднявши над головою свої транспаранти. До них приєднуються всі, хто є в театрі – робітники сцени, пожежник, суфлер... Долучаються всі охочі).

Всі разом скандують: ми – нормальні люди, нормальні, ми нормальні...

ЗАВІСА.

Музика продовжує звучати